

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1287/2020
18.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Станојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 244/19 од 16.12.2019. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 131/20 од 26.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Станојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 244/19 од 16.12.2019. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 131/20 од 26.08.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К 244/19 од 16.12.2019.године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у одређеном износу од 20.000,00 динара. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 131/20 од 26.08.2020.године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Крушевцу К 244/19 од 16.12.2019.године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА - адвокат Иван Станојевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и члана 36. став 1. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу одбачен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да дело за које је окривљени правноснажно оглашен кривим и осуђен није кривично дело, обзиром да намера омаловажавања није обухваћена изреком пресуде, која иако није експлицитно садржана у бићу кривичног дела увреда, улази у њен појам, те код недостатка овог битног – субјективног елемента кривичног дела, нема ни кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Станојевића били су предмет разматрања Вишег суда у Крушевцу који је поступао у другом степену по жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде Основног суда у Крушевцу К 244/19 од 16.12.2019. године. Виши суд у Крушевцу као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 4 другостепене пресуде Кж1 131/20 од 26.08.2020. године изнео јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због повреде права на једнаку заштиту права из члана 36. став 1. Устава Републике Србије.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Станојевића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП захтев у односу на ову повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић